

ния – „Смъртта“, „Може би“, „Пред щастието“, „Евреи“ (всички публикувани в 1905 г.), „Покаяние“ (1908). По типично парадигматичен начин положителни конотации се появяват, когато *пустинята* обозначава предела, разпрострян пред трансценденталните сфери, обитавани от лирическият Аз-странник: „Ще дойдеш ти накрай световната пустиня, / отсам преградни бездни, върхове.“ („Пръстен с опал“, 1906).

Неочаквано възникналата аналогия между „Калиопа“ и „Теменуги“ подсказва и друго: като поетическа визия *безотносителността* е определено присъща и на ранния Яворов. Не така внезапно *от-граденото* пространство се появява в ранната поема – впоследствие ще установим, че то е също неспорадично, че е продукт на семантичните трансформации от съкращаването на текста в 1910 г., довели до значими промени в плана на изразяване на самата поема. У по-късния Яворов (1906 г.) *безотносителността* вече успява да застине в емблематичен знак на поезията, на лирическата мисловност изобщо, а също и в априорно психическо състояние, непрестанно артикулирано и активизирано в различни вариации.

Изречени в качествено различна минорна тоналност, стиховете „Вас слънце ви не вижда – лъх, / зефирен лъх ви не допират“ вече наистина са произнесени за „публика с културна памет“. Или – Яворов се стреми да създаде за възприемането на своята поезия такъв тип читател, чиято нагласа е не да синтезира и търси мостове помежду им, а, напротив, строго да разграничава единосъщни образи и словоредни конструкции, да недовиди буквалното цитиране във „Вас слънце ви не вижда...“

* * *

Съвсем спонтанно, но затова с особена настойчивост и честота, опозицията *там* – *тук* се появява в първия публикуван текст на поета – стихотворението „Напред!“ (1895)²⁰. Как-